

Šopek Marijinih čednostij.

VIII. Upanje.

veti Avguštin se je nekega večera sprehajal ob morju. Iz tujih krajev so prihajale ladije, ki so peljale trgovcem vsakovrstnega blaga. Avguštin je začel pri tem premišljevati, kako se mnogi ljudje na svetu trudijo le za časno premoženje in za bogastvo. Spoznal pa je, da to ni naš namen, in je govoril sam sebi: „Za kaj višjega smo ustvarjeni.“ Nato se je ozrl na zvezdnato nebo. Milo so se lesketale zvezde, nekatere bolj, nekatere manj jasno.

Tudi v človeški družbi, menil je Avguštin, je tako. Množice hrepené po časti, nekateri dosežejo bolj odlično stopinjo, drugi ostanejo nižji, ali tudi hrepenenje po časti in slavi ni naš namen. „Za kaj višjega smo ustvarjeni“, dejal je tudi ob tem premišljevanju Avguštin. Njegovo oko se je ozrlo gor nad zvezde, gor do Stvarnika vseh rečij. „To je naš namen“, dejal je Avguštin, da pridemo k njemu, da se kedaj ž njim veselimo. Za se, o Gospod, si nas ustvaril, in moje srce je nemirno, dokler ne počiva v tebi.“ — Da, nebesa so naša prava domačija, nebesa so ona srečna hiša brez trpljenja in brez žalovanja, nebesa so veselo mesto, kjer ni žalosti, ne težave, nebesa so jedini dom brez solz. To srečno nebeško deželo iščemo tudi mi od zibeli do groba. Trdno in zanesljivo pričakovanje, da pridemo v ta lepi kraj in da nam bo Bog dal vse pomočke, ki so nam potrebni za to, imenujemo krščansko upanje.

Kako se je odlikovala Marija v tej čednosti! Posvetnega veselja ni iskala. Čast, bogastvo, in drugo, po čemur hrepené posvetni ljudje, je ni mikalo. Hrepenela je le po Bogu in po nebesih. Po smrti njenega božjega Sina ji je bila zemlja samo kraj pregnanstva; ostala je na zemlji, dokler je Bog hotel, a vendar je vedno hrepenela biti v družbi Jezusovi v nebesih.

Marija, naša pomočnica.

Kakor pa je trdno pričakovala od Boga, da bode vzprejeta v nebesa, tako je tudi v vseh drugih zadevah iskala tolažbe pri Bogu. Njeno zaupanje pa tudi nikdar ni bilo osramočeno. Angelj ji je oznanil, da bode mati Jezusova, kateremu bo Bog dal sedež kralja Davida. Marija je videla, kako sovražniki Jezusa preganjajo, zaničujejo, v smrt obsodijo in na križu grozovito umoré. Vse to je videla in vendar je upala. Trdno je bila tudi pod križem prepričana, da bo njen božji Sin premagal smrt, da bo veličastno vstal in kraljeval črez nebo in zemljo. Vadi se, ljubi otrok, tudi ti v zaupanju. Zlasti trdno pričakuj, da ti bo Bog dal pomoč, da premagaš skušnjave, da se odvadiš napak ali da sploh storiš kaj zaslužnega za nebesa. Dobro je, da s svojimi prošnjami združuješ tudi kaj bogoljubnih sklepov ali se v jedni ali drugi reči premaguješ, da te bo Bog toliko raje uslišal. Ako se boš vabil v trdnem zaupanju v manjših rečeh, boš tudi v večjih nadlogah popolnoma potolažen lahko zaupal v Boga.

Zgled popolnega zaupanja v Boga nam kaže sveti Alojzij, ki je bil goreč častilec Marijin in jo je posnemal tudi v njenem velikem zaupanju. Pred svojo smrtjo je ljubljenec božji pisal pismo svoji materi. V tem pismu pravi: „Moja bolezen se je shujšala in jaz upam priti kmalu k Bogu v nebesa. Ne bilo bi prav, ko bi Vi objokovali svojega sina kot mrtvega, ker bo vendar večno živel v nebesih. Najina ločitev ne bo dolgo trajala; kmalu se bodeva videla in se potem ne bodeva nikdar več ločila. Prosim Vas, ljuba mati, sprejmite mojo smrt Vi in vsa družina kot veliko milost. Prosim Vas za materin blagoslov! V Rimu 10. junija 1591. Vaš v Gospodu Jezusu pokorni sin Alojzij Goncaga.“

To je lep zgled krščanskega upanja!

Marijino upanje ni bilo nikdar osramočeno. Veselila se je združitve z Jezusom v nebesih, in Jezus ni sprejel samo njene duše, ampak tudi njeno telo v nebesa. Sv. katoliška cerkev 15. avgusta prav slovesno praznuje praznik Marijinega vnebovzvetja. Naj vas ta praznik, ljubi otroci, spodbuja, da posnemate Marijine čednosti, zlasti še njeno zaupanje v Boga. *A. Stroj.*

